

Personale og Ordningen, Bestyrelsen af Banerne, det store Personale, som har Krav paa, at Rigsdagen nu, da den tager fat paa det, ogsaa nøie har Øie med dets berettigede Interesser. Dette Personale har jo ikke blot et Ministerium, men naar vi hævde vor konstitutionelle Ret, ogsaa Rigsdagen at holde sig til, saa det haaber paa Nætsærdighed og Beskyttelse.

Hvad angaar Affnit III, da møde vi der, saavidt jeg kan skjønne, nærmere Publikums Interesser. Der staar i § 14: „Den almindelige Fartplan for Statsbanerne med tilhørende Spruter fastsættes af Indenrigsministeren“. Jeg tror, det er Noget for vidtgaaende. I det Hele taget fordres her for Meget, og i den Henseende vil jeg nærmest slutte mig til den første ærede Taler; det ærede Medlem fra Åsøens (Bernthsen). Jeg tror nok, at der maa i Driften af en saadan Institution gives Bestyrelsen Rum til at bevæge sig, men den maa dog efter sin lange Erfaring kunne fastsætte almindelige Regler med Hensyn til Fartplanerne; disse kunne ikke fastsættes efter Lune og Forgødtbefindende, og Hovedprinciperne for Farten maa kun kunne ændres med Rigsdagens Samtykke. Hvad dernæst Fartregulativet med tilhørende Taxter og Befordringsreglement o. s. v. angaar, da er der lovet, at det skal komme ind under Rigsdagen om 6 Aar. . . nei, om Forladelse, om 6 Aar skal der blive forelagt et Lovforslag, men vi ved jo ikke, hvorledes vore Efterkommere da har det med den paagjældende Minister, eller om der overhovedet da eksisterer en Rigsdag, for hvilken man kan forelægge et saadant Lovforslag. Jeg skal jo ikke negte, at min Opfattelse, der er, at leve vi ret længe i disse Tilstande, eller skulde disse Tilstande blive ved, saa vilde jeg anse det for noget af det Fornuftigste, som Rigsdagen kunde gjøre, at gaa hjem, slet ikke at være her, kun melde sig den 1ste Oktober, og møder man saa det samme Ministerium, saa gaar man igjen, saa deltager man ikke i alt det Skin af Bedrag, som om der i Virkeligheden eksisterede Noget, der hedder Rigsdag eller Bevillingsmyndighedsmyndighed. Jeg forudsætter imidlertid her, at der da er en Rigsdag, og at den Regjering, der da er til, har det paa samme Maade med den, som Regjeringen i de senere Aar, siden 1880, har havt det; men saa behøver jo et Lovforslag ingen Ting, ikke heller det som staar i § 19 om, indtil anderledes bestemmes ved Lov, og saa forekommer det mig, at Lovforslaget giver Regjeringen for Meget. Jeg tør ikke paastaa, at Sagen nu er moden til at lovfæstes, efter som Ministeriet ganske vist kan sige som det

siger i Anmærkningerne, at der endnu er for liden Erfaring, for megen Jamlen, og for megen Usikkerhed til, at der endnu kan fremlægges Bestemmelser i Lovform derom. Men hvis er Skylden for, at det er saa? Efter min Mening er det Ministeriets eller Bestyrelsens egen Jamlen eller Usikkerhed frem og tilbage, hvorved de ikke har vundet den fornødne Erfaring. Havde de i de 9 Aar efter Loven om Kjøb af de sjællandske Jernbaner sigtet paa rigtig at vinde en forsæt Erfaring deri, tænker jeg, at vi kunde have havt dette Affnit formelt optaget i Loven. Hvorvidt det kan lykkes et Udvalg i Forening med Ministeren at faae optaget et Grundlag, der saa senere kan revideres, naar man er bedre i Gang, skal jeg ikke nærmere udtale mig om; jeg skal kun sige, at dette Affnit taler tydelig nok, men det tilfredsstillende, og bliver let et Skin at Rigsdagen skal votere over Budgettet og forhandle det, naar Ministeren bestemmer Fartplan, Taxter, Befordringsreglement osv., thi saa kan han sige som saa: Indtægterne raader jeg over! Udgifterne ere jo for en væsentlig Del fast ansatte, og hvad bliver der saa tilovers for Rigsdagens Myndighed? I den Henseende vilde jeg ønske, at vi kunde naae en nærmere Forhandling om dette Forslag, navnlig §§ 14 og 15.

Det om Hensynet til Publikum, Affnit III. Saa kommer det konstitutionelle Spørgsmaal under IV, og der kan der nok være en Del at udfætte paa det Udkast til et Budget, som tænkes optaget paa selve Finantsloven med de tilhørende Anmærkninger og besl. Men jeg vil dog sige, at der derved er gjort et alvorligt Forsøg paa at bringe hele Jernbanevæsenet i bestemte rubricerede Afdelinger — nogenlunde i Analogi med de andre Affnit i Finantsloven — ind under Rigsdagens Overveielser, Kontrol og Bevillinger. Det er en Side ved Lovforslaget, som efter min Formening ikke kan vises tilbage. Der kan efter mit Skøn blive nogle flere Rubrikker, andre Forklaringer over visse Lønningsregler, og nogle Lønningsregler nærmere udviklede for 4de og 5te Lønningsklasse, hvortil noget Tilsvarende ogsaa er optaget paa Finantsloven for andre Institutioners Vedkommende, men i hvert Fald giver Skemaet en ret god Begyndelse og Anvisning paa, at hvis denne Lov kom ud, vilde Rigsdagen faae Jernbanevæsenet ind under sin Baretægt, saa vidt det lader sig gjøre, under fornødent Hensyn til en saadan Forretnings Natur, og til Nødvendigheden af, at den paa flere Punkter har frit Spillerum. Der er længe, indtil det sker; men jeg vil hilse den Dag,